

Finansira
Evropska unija

Reporting
Diversity
Network

LICEULICE

fotografija: Marija Janković

LICEULICE

SMERNICE
ZA ETIČKO
IZVEŠTAVANJE
O BESKUĆNIŠTVU
I SIROMAŠTVU

Ovaj publikacija nastala je uz finansijsku podršku Evropske unije u okviru programa Mreže za izveštavanje o različitosti. Za njen sadržaj isključivo je odgovorno LICEULICE i ona ne odražava nužno stavove Evropske unije niti programa Mreže za izveštavanje o različitosti.

Izdavač:

Liceulice

Za izdavača:

Milosav Marinović

Priredila:

Dunja Karanović

Prelom i dizajn:

Tamara Kalčić

Lektura i korektura:

Sandra Đurić Milinov

Fotografije:

Marija Janković

Gavrilo Andrić

Predrag Trokicić

Ilustracije:

Tamara Kalčić

Andreja Lepir

Saradnice na publikaciji:

Katarina Bogdanović (ADRA)

Milica Jocić (ADRA)

Gorica Nikolin (A11)

Ema Stepanović (A11)

Iva Petrović (Liceulice)

Beograd, 2026. godine

O
VAMO
VU
?

**ZAŠTO JE VAŽNO
KAKO IZVEŠTAVAMO
O BESKUĆNIŠTVU
I SIROMAŠTVU?**

**ZAŠTO J
KAKO IZ
O BESKU
I SIROM**

Beskućništvo, siromaštvo i socijalna isključenost su strukturni problemi za koje su potrebna sistemski rešenja i društvena odgovornost. U medijskom izveštavanju o ovim temama, a posebno fotografijama i drugim vizuelnim prikazima, najčešće se susrećemo sa iskrivljenom slikom – životom na ulici kao posledicom lične *tragedije*, *loših odluka* ili spleta *nesrećnih* okolnosti. Beskućništvo i siromaštvo nisu isključivo individualni problemi, već složeni društveni fenomeni koji nastaju u preseku ekonomskih, institucionalnih i socijalnih faktora.

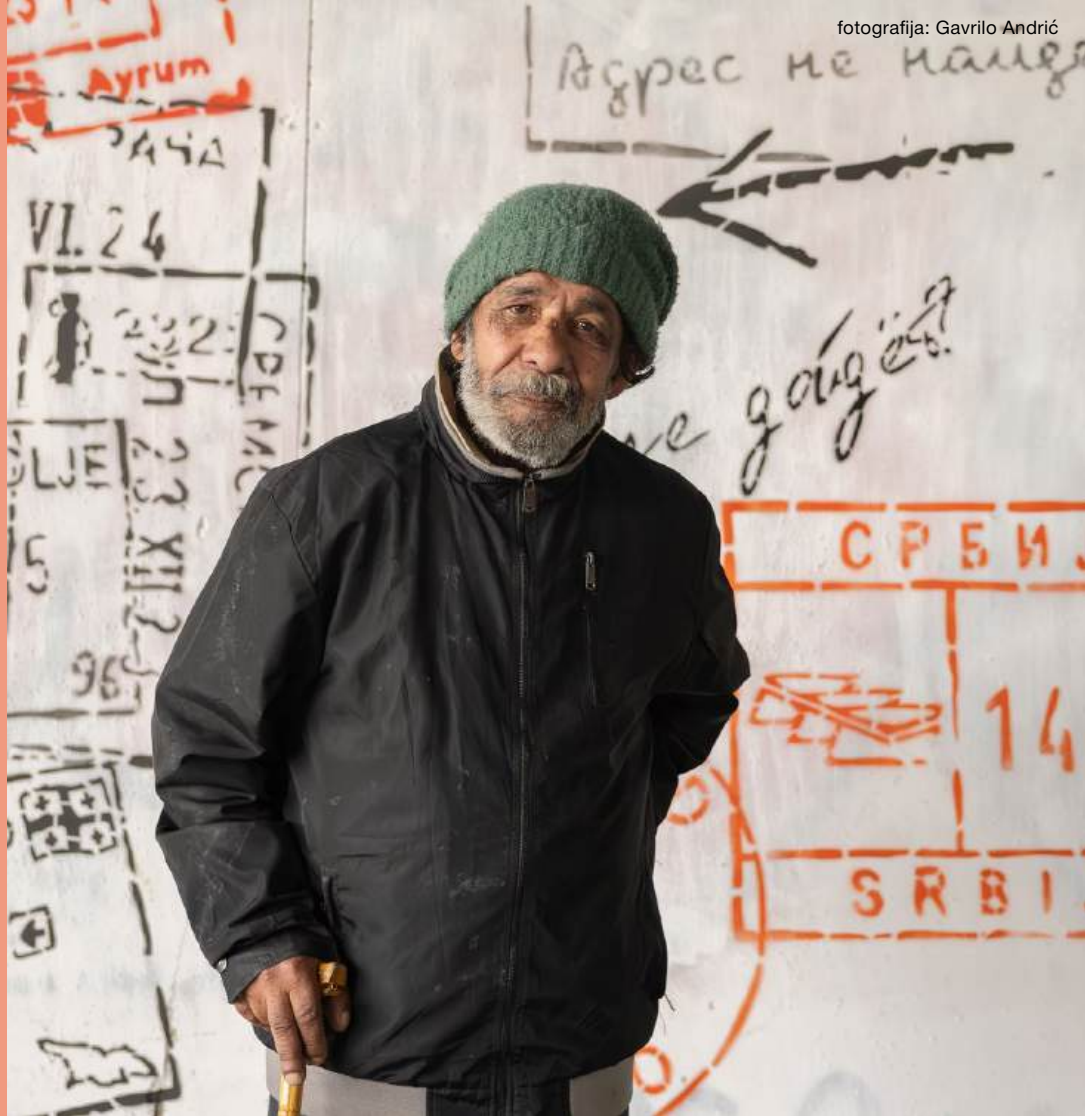
Način na koji kao mediji izveštavamo o beskućništvu i siromaštvu značajno utiče na to kako društvo razume ove pojave i kako se prema njima odnosi. Neodgovorno izveštavanje može doprineti jačanju stereotipa i predrasuda, dehumanizaciji ljudi koji žive u siromaštvu ili se nalaze u situaciji beskućništva, kao i prebacivanju odgovornosti sa sistema na pojedince i pojedinke. Pored toga što nepotpuno, stereotipno i/ili senzacionalističko izveštavanje o ovim temama može doprineti smanjenju empatije i solidarnosti kod naših čitalaca i gledalaca, ono otežava razumevanje uzroka strukturnih problema koji se tiču svih građana i građanki.

Nasuprot tome, odgovorno i etičko izveštavanje doprinosi informisanju javnosti, smanjenju stigme i stvaranju uslova za razvoj pravednijih javnih politika – politika koje služe da štite sve građanke i građane, ne samo one koji žive u ekstremnom siromaštvu i na marginama društva.

Smernice za etičko izveštavanje o beskućništvu i siromaštvu koje su pred vama sažimaju iskustvo koje magazin „Liceulice“ od 2010. godine gradi u izveštavanju o siromaštvu, sistemskoj diskriminaciji i stambenoj i ekonomskoj nejednakosti s kojima se suočavaju naši najugroženiji sugrađani, kao i u pružanju direktne podrške u ekonomskom osamostaljivanju. Principi koje ovde zastupamo uspostavljeni su na osnovu našeg redakcijskog rada, direktnog rada s korisnicima i korisnicama, kao i saradnje sa partnerskim organizacijama iz Mreže za borbu protiv beskućništva¹. Ove organizacije na terenu pružaju usluge poput besplatne pravne podrške, psihološke podrške, zdravstvene nege, toplih obroka i posredništva u kontaktu s institucijama socijalne zaštite – sve one usluge koje garantuju dostojanstven život i koje bi trebalo da obezbedi država.

Ove smernice su namenjene svim redakcijama, medijskim kućama, novinarima i novinarkama, uredničkim timovima, fotoreporterima i fotoreportericama koji, u skladu s Kodeksom novinara i novinarki Srbije, žele da tačno, nepristrasno i potpuno izveštavaju o problemima beskućništva i siromaštva u skladu s javnim interesom i etičkim načelima svoje profesije.

1 Mrežu za borbu protiv beskućništva čine članice osnivačice, organizacije A11 – Inicijativa za ekonomska i socijalna prava, ADRA, KlikAktiv, Kuhinja solidarnosti Novi Sad, Liceulice, Omladinski centar CK13, PIN – Mreža psihosocijalnih inovacija i Caritas Srbije, kao i organizacije Patrija, Info Park, Ekumenska Humanitarna Organizacija (EHO) i Grupa Budi 1.

**TVO
VO
KSNI
FENOMENI**

**BESKUĆNIŠTVO
I SIROMAŠTVO
SU KOMPLEKSNI
DRUŠTVENI FENOMENI**

**BE
I S
SU
DR**

Beskućništvo ne podrazumeva isključivo život na ulici. Ono obuhvata i osobe koje borave u privremenim, nesigurnim ili neadekvatnim stambenim uslovima, kao i one koje zavise od tuđe pomoći za smeštaj. Siromaštvo i beskućništvo posledica su sistemskih, međusobno povezanih faktora, među kojima su neadekvatne stambene politike, nesigurni i prekarni oblici rada, nedovoljna dostupnost i efikasnost sistema socijalne zaštite, iskustva nasilja, diskriminacije, institucionalna isključenost i nevidljivost kao i zdravstvena stanja koja otežavaju pristup tržištu rada.

Pojam beskućništva u domaćem zakonodavstvu nije dovoljno jasno definisan, što otežava evidenciju o broju ljudi u situaciji beskućništva i onemogućava adekvatan i sveobuhvatan odgovor države na ovaj društveni problem. U kontekstu popisa stanovništva koriste se pojmovi **primarnog i sekundarnog beskućništva**, pri čemu je primarno beskućništvo onaj vidljivi oblik beskućništva (život bez krova nad glavom, spavanje na ulici ili na javnim površinama) dok sekundarno beskućništvo podrazumeva privremeni smeštaj, boravak u prihvatilištima, svratištima ili napuštenim prostorima. Evropska tipologija beskućništva i stambene isključenosti koju je razvila Evropska federacija FEANTSA² definiše **beskućništvo** kao nedostatak krova nad glavom, odnosno nedostatak kuće ili stana, dok pod pojmom **stambene isključenosti** podrazumeva nesiguran smeštaj (boravak kod poznanika, ilegalni boravak, život pod pretnjom iseljenja) i neadekvatan smeštaj (život u nehygienjskim uslovima, nekonvencionalnim građevinama, spavanje u kolima i smeštaju s prevelikim brojem stanara).

Važno je razumeti da **osobe u situaciji beskućništva nisu homogena grupa** i da njihova iskustva mogu biti vrlo različita, a povezuje ih nedostatak institucionalne podrške. Među kategorijama stanovništva u posebnom riziku su ljudi bez ličnih dokumenata, interno raseljena lica, apatridi, Romi, Romkinje i pripadnici drugih nacionalnih manjina, pripadnici i pripadnice LGBT+ zajednice, osobe sa mentalnim poteškoćama, osobe sa invaliditetom, žrtve rodno zasnovanog nasilja i porodičnog nasilja, ratni veterani, osobe sa problemima zavisnosti, izbeglice, migranti i tražioci azila, deca i mladi koji izlaze iz sistema socijalne zaštite, osobe koje izlaze iz kazneno-popravnih ustanova, i drugi.

Kada je u pitanju **siromaštvo**, podaci Republičkog zavoda za statistiku³ pokazuju da je u Srbiji stopa rizika od siromaštva u 2025. godini iznosila 19,6 %, odnosno 25,8 % u slučaju građana starijih od 65 godina, dok je stopa rizika od siromaštva ili socijalne isključenosti 23,2 %. Ovo znači da kada izveštavamo o ovom problemu, izveštavamo o realnosti s kojom se suočava između jedne petine i jedne četvrtine stanovništva Srbije.

2 v. *O beskućništvu u Srbiji iz ugla Mreže za borbu protiv beskućništva*, ADRA, 2025.

3 v. *Siromaštvo i socijalna nejednakost*, 2025, RZZS, 2026.

Kad izveštavamo o temama beskućništva, siromaštva i socijalne isključenosti, najvažnije je da ove pojave ne treba da predstavljamo kroz prizmu ličnih odluka, grešaka, iznimnih životnih okolnosti ili neuspeha pojedinaca i pojedinki, već kao rezultat širih društvenih i sistemskih nedostataka. Pravo na stanovanje i na dostojanstven život garantuju nam Međunarodni pakt o ekonomskim, socijalnim i kulturnim pravima, Ustav Republike Srbije, Evropska socijalna povelja, kao i čitav niz međunarodnih konvencija koje nas štite od diskriminacije i koje su ratifikovane u Srbiji (Konvencija o eliminaciji svih oblika diskriminacije žena, Konvencija o pravima deteta, Konvencija o pravima osoba sa invaliditetom, Konvencija o eliminaciji svih oblika rasne diskriminacije, i dr.). U tom smislu, mediji treba da izveštavaju o kršenjima osnovnih ljudskih prava kada se bave temama beskućništva i siromaštva i da ukazuju na rupe u sistemu koje čitavo stanovništvo, ne samo pojedince i pojedinke, dovode u rizik.

**GREŠKE
U IZVEŠTAVANJU**

**NAJČEŠĆE GREŠKE
U IZVEŠTAVANJU**

**NAJČEŠĆE
U IZVEŠTAVANJU**

U medijskom izveštavanju o beskućništvu i siromaštvu često se javljaju sledeće greške:

- senzacionalističko prikazivanje siromaštva i beskućništva i eksploatacija patnje kroz *klikbejt* naslove i stereotipne fraze („pakao na ulici“, „očajnički traži pomoć“, „beskućnik zbog koga plače Srbija“);
- romantizacija teških životnih uslova („živi skromno ali srećno“);
- prebacivanje odgovornosti na pojedinca i fokus na lične priče („zbog alkohola postao beskućnik“, „uvukao se u kandže alkohola“, „bio direktor, a završio kao beskućnik“, „skončao u bedi“);
- povezivanje sa kriminalom i širenje panike („majka koja je nasamarila Srbiju“, „prevarantkinja koja prosi na ulici“);
- korišćenje dehumanizujućih vizuelnih materijala (fotografisanje i snimanje bez pristanka, prikazi osoba u rizičnim, nedostojanstvenim ili intimnim situacijama);
- otkrivanje ličnih podataka i deljenje detalja bez dozvole sagovornika/ca;
- površno izveštavanje bez ukazivanja na strukturne probleme, zakonske okvire i odgovornost institucija;
- stereotipizacija i svođenje siromaštva i beskućništva na homogeno iskustvo.

ETIČKI

**OSNOVNI ETIČKI
PRINCIPI**

**OSNOVNI ETIČKI
PRINCIPI**

Mediji imaju značajnu ulogu u oblikovanju javnog diskursa o beskućništvu i siromaštvu. Odgovornim izveštavanjem možemo doprineti smanjenju stigme i predrasuda, boljem razumevanju društvenih uzroka, podsticanju solidarnosti i društvene odgovornosti kod publike i šire zajednice, kao i unapređenju javnih politika.

Etičko izveštavanje o beskućništvu i siromaštvu zasniva se na sledećim principima:

Dostojanstvo i poštovanje

Osobe o kojima se izveštava treba predstavljati kao celovite ličnosti, a ne svoditi ih isključivo na trenutnu životnu situaciju i okolnosti koje su do nje dovele. Sagovornika ili sagovornicu koji sa našom publikom dele lično iskustvo beskućništva ili siromaštva ne smemo prikazivati kao bespomoćne ili „tragične“ ličnosti koje zahtevaju sažaljenje, niti njihovu situaciju treba romantizovati.

Načelo neškodljivosti

Izveštavanje ne sme ugroziti bezbednost, privatnost ili psihološko stanje sagovornika ili sagovornice. Lične informacije poput zdravstvenih podataka, problema sa zakonom, korišćenja nelegalnih supstanci, mesta boravka, seksualne orijentacije, ili (nedostatka) državljanstva ili ličnih dokumenata koje osobu mogu staviti u nepovoljnu situaciju kad su u pitanju rizici od nasilja, gubitka socijalnih davanja, prinudnog iseljenja, novčanih kazni, privođenja i sl. ne treba otkrivati u medijskim izveštajima. Intervju, reportažu ili neformalni razgovor sa sagovornikom/com u situaciji beskućništva treba raditi isključivo uz prethodni dogovor i u trenutku i okolnostima koje toj osobi odgovaraju, nikako u stanju povišenog stresa, straha, umora, anksioznosti ili pod prinudom.

Privatnost i informisani pristanak

Sagovornici moraju biti upoznati sa svrhom objavljivanja, kontekstom u kome će se njihove priče pojaviti i potencijalnim posledicama iznošenja ličnih informacija. Pre citiranja ili iznošenja ličnih informacija potrebno je osobi sa kojom smo razgovarali ponuditi tekst na autorizaciju, ili joj unapred prikazati audio/video zapis koji planiramo da objavimo.

Tačnost i kontekst

Informacije koje delimo s javnošću moraju biti proverene i predstavljene u širem društvenom i ekonomskom okviru. Ovo se postiže osvrtnjem na relevantne zakonske okvire, uvidom u podatke koje nude državne institucije i organizacije civilnog društva, ali i kroz izbor sagovornika i sagovornica. Poželjno je da

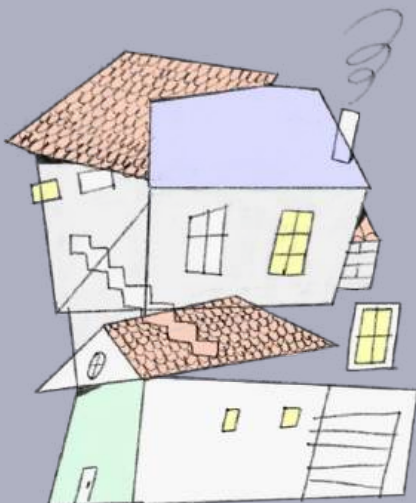
u tekstovima i prilogama imamo više od jednog sagovornika ili sagovornice, pri čemu je posebno važno uključiti stručne organizacije, terenske radnike i radnice i aktiviste i aktivistkinje koji se svakodnevno bave temama o kojima izveštavamo, kao i same osobe sa iskustvom beskućništva ili siromaštva kad god je to moguće.

Izbegavanje stigmatizacije

U izveštavanju ne treba koristiti jezik i narative koji podstiču stereotipe, predrasude ili diskriminaciju. Pored pojma 'beskućnik' koji situaciju beskućništva predstavlja kao identitet i stigmatizuje osobu sa kojom ili o kojoj govorimo, treba izbegavati fraze koje doprinose diskriminaciji na osnovu roda, nacionalnosti, rase, veroispovesti, seksualne orijentacije, starosti ili zdravstvenog stanja. Osobe u situaciji beskućništva i ekstremnog siromaštva retko su prisutne u medijima, i zato je posebno važno da se u medijskim izveštajima ne podstiču stereotipi koji izazivaju strah i paniku javnosti (poput čestih narativa o tome kako su osobe koje prose, agresivne, prevrtljive, sklone krađi ili sl.).

Ukazivanje na sistemske uzroke

Izveštavanje treba da osvetli strukturne faktore koji doprinose siromaštvu i beskućništvu, umesto da ih prikazuje kao individualne probleme. Iskustva pojedinačnog sagovornika ili sagovornice mogu služiti kao primer, ali celovit medijski izveštaj ukazuje na probleme koji pogađaju čitavo društvo, na udeo građana koji su u posebnoj riziku, kao i na moguća sistemska rešenja.

E ZA
ANJE

SMERNICE ZA
IZVEŠTAVANJE

SMERNICE ZA
IZVEŠTAVANJ

Jezik i terminologija

U izveštavanju je potrebno koristiti jasan, neutralan i precizan jezik koji ne stigmatizuje. Preporučuje se jezik koji stavlja osobu ispred situacije u kojoj se nalazi (engl. *person-first language*), odnosno termin 'osoba u situaciji beskućništva', a ne beskućnik ili beskućnica, prosjak, skitnica i dr.

Kad je reč o citiranju, osoba sa kojom razgovaramo može o sebi govoriti na način koji njoj odgovara i taj izbor poštujemo; treba izbegavati citate koji pospešuju stereotipe i diskriminaciju.

Izbor teme

Beskućništvo i siromaštvo su kompleksni problemi koji obuhvataju čitav niz iskustava kojima se mediji retko bave. Kad dođe do izveštavanja, najčešće je reč o primarnom beskućništvu i aktuelnim povodima za razgovor, poput Međunarodnog dana borbe protiv beskućništva (10. oktobra), meseci u godini kad su ekstremne vrućine ili ekstremna hladnoća, akutnih situacija poput zatvaranja prihvatilišta ili izmene određenih zakona.

Važno je o ovim temama izveštavati tokom cele godine, uz osvrt na različite perspektive – beskućništvo i siromaštvo na različite načine pogađaju stara lica, žene, decu i mlade, osobe sa invaliditetom, osobe sa iskustvom nasilja, marginalizovane grupe, ljude bez ličnih dokumenata, migrante i ljude bez državljanstva, ljude iz ruralnih područja. Kad god je moguće, treba izveštavati o „nevidljivim“ oblicima beskućništva – o stambenoj isključenosti i iskustvima osoba koje su višestruko diskriminisane.

Izbor sagovornika/ca

U izveštavanje je važno uključiti osobe sa iskustvom beskućništva i siromaštva, stručnjake i stručnjakinje iz relevantnih oblasti i organizacija koje pružaju podršku i rade sa marginalizovanim grupama. Potrebno je izbegavati pristup u kojem se o ljudima govori bez njihovog učešća i perspektive.

Pri izboru sagovornika/ca važan oslonac predstavljaju organizacije civilnog društva i stručnjaci i stručnjakinje koji rade sa osobama u situaciji beskućništva i ekstremnog siromaštva. Pored toga što mogu dati širi kontekst i podeliti iskustva iz rada sa korisnicima i institucijama, oni mogu biti posrednici u komunikaciji sa sagovornicima/ama i pomoći da se osoba s kojom razgovaramo oseća komfornije, da razume svrhu intervjua i svoja prava kad su u pitanju informisani pristanak i autorizacija.

Socijalni radnici, aktivisti Mreže za borbu protiv beskućništva, psiholozi i terenski radnici takođe najbolje mogu proceniti koji sagovornik ili sagovornica je u poziciji da razgovara s medijima bez ugrožavanja sopstvene bezbednosti, privatnosti ili mentalnog zdravlja. Važno je da im, kao novinari i urednici,

omogućimo dovoljno vremena za davanje izjave, autorizaciju i/ili povezivanje s korisnicima i korisnicama. U medijima su rokovi često kratki, ali ne možemo očekivati da nam neko za manje od 24 časa odgovori na pitanja ili pripremi sagovornika za razgovor. Za etičko izveštavanje su potrebni planiranje i adekvatna priprema.

Intervjuisanje sagovornika/ca

Pre samog intervjua, potrebno je objasniti svrhu razgovora, pribaviti informisani pristanak i upoznati sagovornika/cu sa mogućim posledicama objavljivanja. Ovo često podrazumeva da se sa njima upoznamo (sa ili bez posrednika) pre nego što počnemo da beležimo njihovu priču.

Tokom intervjua je važno poštovati pravo sagovornika/ce da odbije da odgovori na pitanja koja im nisu prijatna i da povuče pristanak ako tako odluči. Razgovoru pristupamo sa uvažavanjem i empatijom, izbegavajući pritisak i insistiranje. Različiti su razlozi iz kojih neko pristane da podeli svoju priču. Mi moramo voditi računa o tome da se osoba s kojom razgovaramo ne oseća kao da je dužna da iznese lične podatke da bi nam “učinila uslugu”, zato što mi njoj činimo uslugu ili da bi dobila “nešto zauzvrat”. S druge strane, potrebno je razumeti i to da osobe koje žive u ekstremnom siromaštvu ili nemaju rešeno stambeno pitanje, za razgovor s medijima izdvajaju vreme kad bi mogle da posete javnu kuhinju ili traže smeštaj za taj dan. Zato je sasvim razumno i prihvatljivo da im se odužimo tako što ćemo zajedno popiti kafu ili podeliti obrok.

Ukoliko osoba s kojom razgovaramo tako želi, potrebno je omogućiti da intervjuu prisustvuje neko u koga ima poverenja – posrednik, prijatelj/ica, socijalni radnik/ca ili dr. Osobe u situaciji beskućništva često iza sebe imaju traumatična iskustva, iskustva eksploatacije ili nasilja, i ne duguju nam poverenje samo zato što smo medijski radnici i radnice i imamo dobre namere.

Nakon obavljenog intervjua, poželjno je da sa sagovornicima ostanemo u kontaktu, da im obezbedimo primerak medija u kome je objavljen intervju ili pokažemo prilog u kome se pojavljuju, kao i da vodimo računa o kontekstu u kome se njihova priča pojavljuje.

Intervju ili delovi intervjua ne smeju biti izvučeni iz konteksta, praćeni senzacionalističkim naslovima, preuveličavanjem ili stereotipnim vizuelnim prikazima, i ne smeju otkrivati lične podatke koji mogu ugroziti bezbednost i dostojanstvo sagovornika.

Vizuelni sadržaj

U eri digitalnih medija i društvenih mreža, vizuelni prikazi su neizostavan deo medijskog izveštavanja i često upravo oni privlače pažnju publike. U kontekstu izveštavanja o beskućništvu i siromaštvu ne smemo zaboraviti da ilustracije,

fotografije i video-zapisi takođe moraju biti u skladu s principima dostojanstva, poštovanja i zaštite bezbednosti osoba sa kojima i o kojima govorimo.

Fotografije, video-zapisi i ilustracije treba da pomognu publici da osobe u situaciji beskućništva vidi kao celovite ličnosti, da se identifikuje sa njihovim problemima i da prepozna sistemske faktore koji doprinose ekstremnom siromaštvu i stambenoj nejednakosti i isključenosti.

Potrebno je izbegavati stereotipne prikaze koji svode beskućništvo na ekstremne slike, poput onih na kojima je u fokusu osoba koja spava na klupi, na ulici, ili pretražuje po kantama za otpatke, kao i slika patnje, mučenja ili prljavštine.

Nije prihvatljivo fotografisanje ili snimanje bez saglasnosti, tajno snimanje niti fotografisanje osoba u rizičnim i intimnim situacijama i situacijama koje narušavaju dostojanstvo. Ne treba objavljivati fotografije ili snimke koje se mogu upotrebiti kao dokazni materijal protiv osobe o kojoj izveštavamo (snimci dece koja prose ili rade na ulici, osoba koje koriste nelegalne supstance, pogotovo ne ako se na osnovu njih može utvrditi nečiji identitet) ili kao način da se osoba locira, osudi ili da joj se naudi.

Preporučuje se korišćenje vizuala koji pružaju širi kontekst i prikazuju raznovrsnost životnih situacija – druženje, međusobnu podršku, hobije, kao i ilustracija i fotografija koje na prenesen ili alegoričan način predstavljaju sistemske probleme: institucionalne „lavirinte“ i „zamršene“ procedure, zaključana vrata, nejednake startne pozicije i dr.

fotografija: Marija Janković

ULOGA MEDIJA

ULOGA MEDIJA

ULOC

Cilj etičkog izveštavanja o beskućništvu i siromaštvu je podizanje svesti javnosti o tome da su pravo na stanovanje i dostojanstven život pitanja koja se tiču celokupnog društva, i da pravedne stambene politike, socijalna zaštita i institucionalna podrška treba da budu dostupne svim građanima i građankama.

Beskućništvo i siromaštvo nisu lične tragedije, teške sudbine i potresne životne priče, već simptomi sistema koji je zakazao i u kome su svi u riziku.

Mediji mogu doprineti boljem razumevanju i većoj solidarnosti ukoliko izveštavaju o sistemskim uzrocima, javnim politikama i njihovim efektima, o dostupnim servisima podrške, primerima dobre prakse, iskustvima ljudi koji su izašli iz beskućništva i svakodnevnim izazovima, a ne samo o kriznim situacijama.

Mreža za borbu protiv beskućništva

mreza.beskucnistvo@gmail.com

A11 – Inicijativa za ekonomska i socijalna prava

www.a11initiative.org
office@a11initiative.org

+381 11 3225 172
+381 11 3232 030
+381 60 1772 454

Izveštaji <http://www.a11initiative.org/publikacije/izvestaji/>

ADRA Srbija

www.adra.org.rs
office@adra.org.rs

+381 11 4087 802
+381 60 8080 561 (beskućništvo, donacije)
+381 11 3442 625 (faks)

Publikacije - <http://adra.org.rs/publikacije-adra/>

KlikAktiv

www.klikaktiv.org
info@klikaktiv.org
+381 64 6599 177

Liceulice

www.liceulice.org
vendors@liceulice.org
redakcija@liceulice.org
info@liceulice.org

+381 11 2686 567

Omladinski centar CK13 / Kuhinja solidarnosti NS

www.ck13.space
office@ck13.space
pr@ck13.space
kuhijasolidarnostins@gmail.com

+381 21 4737 601

PIN – Mreža psihosocijalnih inovacija

www.pin.org.rs
office@pin.org.rs

+381 62 8880 927

Caritas Srbije

www.caritas.rs
zastita@caritas.rs
secretariat@caritas.rs

+381 11 4099 561

Solidarna kuhinja

www.solidarnakuhinja.org
solidarna.kuhinja@gmail.com

+381 63 1455 930

Info park

gordan@infopark.online

+381604050248

Patrija / Novi Sad

www.patrija.com

ngopatria@gmail.com

+38163549365

Ekumenska humanitarna organizacija (EHO) / Novi Sad

office@ehons.org

+381 21 466 588

Grupa BUDI 1 / Novi Sad

groupb1.org

office@groupb1.org

+381600561759

Astra

www.astra.rs

astra@astra.rs

+ 381 11 785 0001